

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

לפני: כבוד השופטת דורית סבן נוי

המאשימה: מדינת ישראל
באמצעות תביעות מרכז – שלוחת ראשון לציון

נגד

הנאשם: יניב אוזנה
בשם המאשימה: עו"ד עידן סטולוב
בשם הנאשם: עו"ד איתי בן נון

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום מחמת הספק.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז בשני אישומים המייחסים לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש בן זוג** - לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ו**תקיפה סתם** - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק הנ"ל.

כתב האישום

1. על פי הנטען בעובדות האישום הראשון, ביום 10.7.22 בשעה 13:24, עת שהה הנאשם יחד עם זוגתו (להלן: "**המתלוננת**") בביתם בראשון לציון (להלן: "**הבית**"), התגלע ויכוח בין השניים על רקע חשדו של הנאשם שהמתלוננת בוגדת בו, במהלכו ביקש מהמתלוננת לעזוב את הבית. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת וכתוצאה מכך, נפלה המתלוננת במדרגות ונגרמו לה סימנים אדומים ברגליה וידיה.
2. על פי הנטען באישום השני, ביום 8.7.22 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, על רקע חשדו כי המתלוננת בוגדת בו. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשערות ראשה, שפך עליה קפה, גידף אותה באומרו "זונה, שרמוטה" ודרך על רגליה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' ארזנה

המענה לכתב האישום ויריעת המחלוקת

3. הנאשם מסר תגובה לכתב האישום כדלקמן: אשר לאישום הראשון, אישר כי התגלע ויכוח אולם טען שנבע מבקשתו שהמתלוננת לא תיכנס לביתו הואיל ומזה מספר ימים אינה מתגוררת בבית ואף ביקש ממנה בעבר לעזוב את הבית. הנאשם כפר בטענה שדחף את המתלוננת ושהאחרונה נפלה כתוצאה מהדחיפה וממילא כפר בכך שהחבלות נגרמו כתוצאה ממעשיו. אשר לאישום השני, כפר בכל המיוחס לו.

4. זירת המחלוקת כפי שעלתה במהלך שמיעת הראיות, אשר לאישום הראשון, התמקדה בעיקר סביב השאלה האם הנאשם דחף את המתלוננת וכתוצאה מכך המתלוננת נפלה במדרגות ונגרמו לה חבלות או שמא הנאשם חסם את המתלוננת בגופו, המתלוננת דחפה אותו והפילה עצמה במדרגות כנטען בחקירתו במשטרה. לחלופין, האם הנאשם דחף את המתלוננת מהמטבח לכיוון המדרגות אך לא גרם לנפילתה במדרגות, כנטען על-ידי המתלוננת בגרסתה בבית-המשפט. הנאשם טען שהאירוע ארע ביציאה מהשירותים ואילו לגרסת המתלוננת, האירוע החל במטבח.

אשר לאישום השני, כאמור, הנאשם כפר מכל וכל באישום זה. הנאשם טען כי הגשת התלונה במשטרה תוכננה מראש, המתלוננת איימה עליו שתמנע ממנו מלקבל רישיון עריכת דין כשהמניע המרכזי הוא סירובה לצאת מהבית שבבעלותו ופנייתו של הנאשם לאשת הגבר עמו ניהלה לכאורה המתלוננת מערכת יחסים.

מהלך המשפט

5. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת; אימה של המתלוננת (להלן: "האם").

הוגשו: דו"ח פעולה שערך רס"ר קוגן ויאצסלב (להלן: "רס"ר קוגן") (ת/1); דו"ח פעולה שערכה סמ"ר לודמילה בולין (להלן: "סמ"ר בולין") (ת/2); תמליל מוקד 100 (ת/3); תמונות חבלותיה של המתלוננת (ת/4); חקירת הנאשם באזהרה (ת/5); דיסק מצלמות גוף ומוקד 100 (ת/6); הודעת המתלוננת (נחקרה תחת אזהרה) (ת/7).

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

הוגשו: פסק דין של בית הדין האזורי לעבודה המתייחס לעדותה של המתלוננת (נ/1); מזכר שערכה רס"מ אלישבע צברי (להלן: "רס"מ צברי") (נ/2); מזכר שערך רס"מ אור זלוטין (להלן: "רס"מ זלוטין") (נ/3); מסרונים בין הנאשם למתלוננת (נ/4); מסרונים בין הנאשם למתלוננת (נ/5).

7. ביום 11.6.23, נשמעו סיכומי הצדדים בעל פה.

דיון והכרעה

אפתח בעובדות שאינן שנויות במחלוקת:

8. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג מזה כתשע שנים ולהם ילד משותף כבן שלוש וחצי. בני הזוג התגוררו בביתו של הנאשם וערכו הסכם ממון שתוכנו לא הוצג בבית המשפט, אולם כפי שעלה במהלך שמיעת הראיות, במקרה של פרידה, המתלוננת רשאית להמשיך ולהתגורר בבית, עד למציאת מקום מגורים חלופי.

9. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, יחסיהם של בני הזוג עלו על שרטון בשל חשדו של הנאשם שהמתלוננת בוגדת בו. בעקבות כך, ביום 8.7.22 או בסמוך לכך, יצר הנאשם קשר עם אשת הגבר עמו לכאורה ניהלה המתלוננת מערכת יחסים (להלן: "הגבר"), דבר אשר הוביל, בין היתר, להחלפת מסרונים והודעה קולית בין הנאשם למתלוננת, בהם המתלוננת הודיעה לנאשם שהגבר ואחיו בדרכם אליו והיא לא מקנאה בו; הכריזה עליו "מלחמה" וכתבה שעל גופתה המתה יהיה עורך-דין. באותו היום, לנה המתלוננת מחוץ לבית. על רקע זה, ארע לכאורה האירוע המתואר באישום השני בכתב האישום.

10. ביום 10.7.22, הגיעה המתלוננת לארוז את חפציה, אז התרחש לכאורה האירוע המתואר בעובדות האישום הראשון, בעקבותיו הוזעקה משטרה למקום, המתלוננת והנאשם נחקרו באזהרה.

11. טרם אדרש לבחינת וניתוח הראיות שהובאו בפניי, אזכיר מושכלות יסוד, נטל ההוכחה והשכנוע רובץ לפתחה של המאשימה ועליה להביא ראיות המוכיחות מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב אישום. ואילו, על הנאשם לעורר ספק סביר.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

גרסת המתלוננת או שמא גרסותיה

12. תחילה אתייחס לנטען בסיכומי ב"כ הנאשם, כי הודעת המתלוננת במשטרה (ת/7) לא אושרה על ידה כנדרש בפלילים. כלומר, המתלוננת לא התבקשה לאשר את חתימתה על גבי ההודעה ולא אישרה בצורה פורמאלית שהגרסה הכתובה בהודעתה היא הגרסה שמסרה במשטרה. לצד זאת, המתלוננת נחקרה אודות הדברים שמסרה בחקירה ובשום שלב לא שללה שאלו הדברים שמסרה במהלך חקירתה, אלא נתנה הסברים שונים המעלים תמיהות.

13. לאחר שבחנתי את עדותה של המתלוננת, במישרין, באופן בלתי אמצעי, הגעתי למסקנה שלא ניתן לקבוע ממצאי עובדה כנדרש בהליך זה, בהסתמך על עדותה, משום העדר מהימנות ואמינות כנדרש בפלילים.

14. המתלוננת העידה בבית-המשפט, הוכרזה כעדה עוינת, הודעתה במשטרה הוגשה (ת/7) ואולם לא מצאתי להעדיף את גרסתה במשטרה או בפני השוטרים שהגיעו למקום (ת/2 ות/6) על עדותה בבית-המשפט. עדותה מרובת סתירות, אי התאמות שלא מצאו הסברים מניחים את הדעת ואלו הם:

אשר לאישום הראשון:

15. **בדיווח למוקד 100-** מסרה המתלוננת **"העיף אותי במדרגות"**, **"גלגל אותי במדרגות והרים עלי ידיים"**. ויש פה עד נוסף". (ת/3, ת/6).

16. **בדו"ח הפעולה שערכה סמ"ר בולין**, אשר פגשה במתלוננת מיד לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, נכתב **"אתמול תקף אותה פיזית משך אותה בשיער אך היא לא התלוננה הלכה לישון אצל אמא שלה [...]** היום היא חזרה הביתה כדי לארוז בגדים [...] ואז יניב הגיע הם התחילו לרחב (צ"ל- לריב) הוא **דחף אותה והיא נפלה במדרגות התגלגלה וקיבלה מכות"**. עוד נכתב **"שאלתי את המתלוננת האם היא אלים בעבר אמרה כי לפני כשנה הוא הרביץ לה והיא הלכה לתחנת המשטרה אך וויתרה ולא הגיעה לחוקרת"**. (ת/2).

מצפייה בתיעוד ממצלמות הגוף של השוטרים (ת/6) עולה שהמתלוננת תארה את האירוע המתואר באישום הראשון והדגישה שהנאשם **רצה להוציאה מהבית**, "סחב אותי מפה" (הצביעה על גבה) ודחפה. המתלוננת מסרה שנפלה במדרגות, הצביעה על רגליה שנחבלו (לא ניתן לצפות בחבלות -דקה 08: 03).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

17. **בהודעתה במשטרה** מסרה "אני נכנסתי למטבח והתחלתי לעשות דברים בבית, יניב אמר לי לעוף מפה, הוא דחף אותי כדי שאצא מהמטבח ואלך, הגעתי לקצה של המדרגות והוא דחף אותי כתוצאה מזה קיבלתי מכה בברך ימין שלי, בכף רגל וביד ימין שלי כנראה הוא החזיק אותי." (ת/7 עמ' 4 פסקה 23). עוד מסרה שחבר משותף שנכח בביתם באותה העת, הרים אותה מהרצפה. (ת/7 עמ' 5 פסקה 41).

18. לעומת הגרסה דלעיל, בעדותה בבית-המשפט הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, מסרה גרסה שונה.

המתלוננת סיפרה שהגיעה הביתה, חבר משותף נכח בבית וניסה לברר את הרקע לסכסוך בין בני הזוג. בה בעת, החל הנאשם לצעוק מהמטבח "את זונה, בגדת ביי" והיא גדפה אותו חזרה. "התחלנו להתווכח, הוא בא, זאת אומרת רצה שאני אצא מהבית, הוא דחף אותי, זאת אומרת מכאן, מהמטבח הוא דחף אותי לכיוון המדרגות [...] דחף אותי לכיוון המדרגות של הבית בשביל שאני אצא החוצה מהבית, אני לא רציתי לצאת, כן? כאילו התווכחתי איתו, חד משמעית לא רציתי לצאת מהבית. הוא לא דחף אותי במדרגות, נפלתי במדרגות באותו רגע מכל הלהט של הבלגן, התגלגלתי במדרגות ומשם כבר התקשרתי לאמא שלי, התקשרתי למשטרה, התקשרתי לאחותי, התקשרתי לכל עולם שיבואו..." המתלוננת מסרה שנגרמו לה **חבלות ברגליים** כתוצאה מהנפילה. (עמ' 5 ש' 20-9).

"הוא לא עשה לי את התנועה הזאת במדרגות של הדחיפה. הוא לקח אותי מהמטבח כדי שאני אצא מהבית אבל הוא לא דחף אותי במדרגות שאני אפול." במהלך עדותה, הצביעה המתלוננת על גבה כשתיארה את הדחיפה. (עמ' 5 ש' 26-27).

כשנשאלה מדוע התקשרה למשטרה, השיבה: "מעצבים, מלהט של הבלגן, הייתי עצבנית, הוא קילל אותי ואני קיללתי אותו והבוס שלי גם היה שם (הכוונה לחבר המשותף-ד.ס.ג.) והכל היה בלגן אחד שלם והילד גם היה שם והכל היה לפני הילד והכל היה יום של סיוט."

לשאלת בית משפט, השיבה המתלוננת שהנאשם דחף אותה בגבה מהמטבח לכיוון המדרגות כדי שתצא מהבית. "והגעתי כבר למדרגות וכל הבלגן והצעקות וזה, באתי ללכת כי לא היה לי ברירה ופשוט נפלתי, נפלתי במדרגות." (עמ' 5 ש' 39 ואילך ועמ' 6 ש' 1-5).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

בתשובתה לשאלת ב"כ המאשימה, כיצד מסרה גרסה אחרת לסמ"ר בולין (ת/2) השיבה: "וכמו שאמרתי לך, הוא דחף אותי מהמטבח כדי שאני אצא מהבית, כבר שהגעתי למדרגות, זאת אומרת כבר הגעתי בתנועה מהירה אז כבר נפלתי. הוא דחף אותי מהמטבח, הוא לא דחף אותי במדרגות שאני אפול ואתרסק. נפלתי וקיבלתי את כל המכות האלה כתוצאה מזה."

וכשנשאלה אם הדברים שמסרה לסמ"ר בולין אינם נכונים, השיבה: "עוד פעם, הייתי מאוד נסערת, בוכה, הילד היה שם..." (עמ' 6 ש' 38 ואילך עמ' 7 ש' 1-4).

המתלוננת הסבירה שמצבה הנפשי הנסער נבע מכך שהנאשם מנע ממנה לחזור להתגורר בבית ועברו עליה ימים קשים (עמ' 7 ש' 15-20).

לאחר שהוכרזה כעדה עוינת, בחקירתה הנגדית לב"כ המאשימה ובתגובה להשמעת שיחתה המוקלטת למוקד 100 (ת/6) בה נשמעה מוסרת למוקד כי הנאשם גלגל אותה במדרגות, השיבה: "כן, שהתגלגלתי במדרגות, לא הוא גלגל אותי. אמרתי לך, הוא דחף אותי מהמטבח, את הדחיפה של המדרגות הוא לא עשה. הוא רצה שאני אצא מהבית, זה מה שבעיקר הוא רוצה." (עמ' 8 ש' 27-29).

המתלוננת הסבירה את נפילתה- "נפלתי כי כבר ממש רבנו והוא, זאת אומרת, הוא החזיק אותי פה אז הלכתי כבר במהירות כי הוא רצה שאני אצא מהבית ואז כבר נפלתי אבל הוא לא דחף אותי את הדחיפה הזאת, זאת אומרת מהמטבח הוא רק דחף אותי מכאן" (עמ' 8 ש' 31-34). לשאלת בית המשפט, המשיכה ומסרה "צריך לרדת 4-5 מדרגות כשצריך לצאת מהבית [...] מהמטבח הוא לקח אותי ככה, לכיוון של היציאה של הדלת [...] הוא כן דחף אותי מכאן". המתלוננת הצביעה על גבה. (עמ' 8 ש' 39-41, עמ' 9 ש' 1).

לשאלת בית משפט כיצד נפלה, מסרה: "נפלתי, הוא לא דחף אותי. הוא דחף אותי, זאת אומרת מהמטבח לכיוון המדרגות, הוא עדיין היה פה עם הזה, באתי לצאת, זה ממש 4-5 מדרגות, באתי לצאת ונפלתי. לא היה לי ברירה כי הוא רצה להוציא אותי מהבית." ב"כ המאשימה המשיך ושאל: "אז רגע, אני מבין שנפלת במדרגות כתוצאה מהדחיפה שלו?" המתלוננת השיבה: "לא" ובהמשך, "אתה מכניס לי מילים לפה, אני לא רוצה זה [...] אמרתי לך, זה 4-5 מדרגות, באתי לצאת מהבית [...] נפלתי פשוט, הוא לא דחף אותי. הוא לא דחף אותי" (עמ' 11 ש' 3-16).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

19. המתלוננת שבה וטענה, פעם אחר פעם, שהנאשם דחפה באופן שהניח את ידו על גבה והובילה ליציאה מן הבית ולא נדחפה על ידו במדרגות. עם זאת, אישרה שמסרה לסמ"ר בולין "שהוא העיף אותה במדרגות", "בלהט הבלאגן", אך הוסיפה "אבל עוד פעם, הדחיפה היא הייתה מהמטבח והוא לא עשה את התנועה של הדחיפה שאני אתגלגל." (עמוד 9 ש' 26-30, עמוד 11 ש' 1). המתלוננת חזרה על כך שלא נפלה כתוצאה ממעשיו של הנאשם והוסיפה "עוד פעם, הנפילה לא הייתה כזאת רצינית פשוט בגלל שזה מדרגות קיבלתי מלא חבורות ברגליים, וזהו, זה מה שהיה" (עמוד 9 ש' 33-37).

המתלוננת אישרה שהתקשרה לאימה ואמרה לה שהנאשם דחף אותה, אך חזרה על כך שהנאשם לא דחפה למדרגות (עמ' 10 ש' 27 ואילך, עמ' 11 ש' 1-2).

המתלוננת חזרה על גרסתה, גם כאשר עומתה עם גרסת הנאשם במשטרה, לפיה השליכה את עצמה במדרגות. המתלוננת הכחישה וחזרה על גרסתה - "לא זרקתי את עצמי אחורה, נפלתי. לא זרקתי את עצמי, עוד פעם, הוא משך אותי מהמטבח, הגעתי למדרגות, באתי לצאת מהבית כי לא היה לי ברירה הייתי צריכה כבר לצאת מהבית, הילד היה שם, כולם היו שם, נפלתי, לא איימתי עליו, יכול להיות שקיללתי אותו, כן בטוח. אבל לא איימתי עליו ולא הרמתי עליו ידיים. מיד לאחר מכן, הוטח בה שהנאשם טוען שדחפה אותו, אז הוסיפה, "יכול להיות שדחפתי אותו כשהוא דחף אותי..." ובהמשך, השיבה "אני אגיד לך את האמת אני כבר לא זוכרת מה קרה" (עמ' 11 ש' 31-40).

20. במהלך חקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, מסרה גרסה נוספת כמפורט להלן :

"עו"ד בן נון : ...בואי רגע ננסה לתאר את העניין הזה עם המדרגות. קודם כל הוא לוקח אותך, המתלוננת : נכון, בדיוק ככה.
עו"ד בן נון : הוא לא דוחף, הוא כאילו,
המתלוננת : לוקח אותי,
עו"ד בן נון : הוא מלווה אותך.
המתלוננת : מלווה אותי שאני אצא מהבית של עצמי, כך" (עמ' 13 ש' 5-11).

המתלוננת אישרה שלא התגלגלה במדרגות, אלא נפלה ישר על הרגליים. "מלהט העניינים נפלתי במדרגות זאת אומרת ב-4-5 מדרגות, לא התגלגלתי כמו עיגול, נפלתי" (עמ' 13 ש' 17-19).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' ארזנה

אשר לאישום השני :

21. **בדו"ח הפעולה של סמ"ר בולין** אשר פגשה במתלוננת מיד לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, נכתב **"אתמול תקף אותה פיזית משך אותה בשיער אך היא לא התלוננה הלכה לישון אצל אמא שלה יחד עם הילד שלהם משותף"**.

מצפייה **בדיסק המתעד את מצלמות הגוף** (ת/6) עולה כי המתלוננת מוסרת לסמ"ר בולין שאירוע משיכת השער ארע ביום שישי (8.7.22) ולא אתמול ולאחריו הלכה לישון אצל **אימה**.

22. **בהודעתה במשטרה** מסרה שהתגלע ויכוח ביום שישי (8.7.22) על רקע חשדו של הנאשם שהיא בוגדת בו עם אדם אחר. על רקע עובדה זו, עת ישבה עם בנם הקטין בחצר הבית, משך הנאשם בשערותיה ושפך עליה קפה. המתלוננת נכנסה לבית, נגשה למקרר, אז החל הנאשם לגדפה "יזונה, ישרמוטה" ודרך לה על הרגל. בסמוך לכך, נסעה **לאחותה** בתל אביב" (ת/7, עמ' 4 פסקה 22).

23. **בעדותה בבית המשפט** העידה שזוכרת את המקרה, אך לא זוכרת במדויק אם ארע ביום שישי. המתלוננת העידה שהיחסים היו עכורים, הנאשם הטיח בה שבגדה בו וביקש שתספר לו הכל. "היה לו קפה ביד, נשפך עלי הקפה בוא נגיד ככה מכל הלהט של הברדק והריבים אז הוא שפך עלי את הקפה, היה לו קפה רותח ביד. קילל אותי, אמר לי שאני זונה ושאתי שרמוטה ושבגדתי בו וזהו..." (עמ' 2 ש' 5-11). רק כאשר נשאלה על ידי ב"כ המאשימה- אם זוכרת מה עוד עשה הנאשם, השיבה שדרך לה על הרגל, ליד המקרר.

המתלוננת **לא** מסרה בעדותה שהנאשם משך לה בשיער כפי שמסרה בהודעתה במשטרה וחזרה על כך, **מספר פעמים**, שמה שמסרה בעדותה בבית המשפט, זה מה שהיה. כך גם כאשר הוטח בה שמסרה זאת בחקירתה במשטרה, השיבה "אני לא זוכרת". (עמ' 2 ש' 5 ואילך, עמ' 3 ש' 25-26). כשנשאלה האם שיקרה במשטרה, השיבה **"אני לא זוכרת, לא נראה לי, לא יודעת"** (עמ' 4 ש' 32).

24. בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, מסרה שהנאשם **לא עשה תנועה של שפיכת קפה**, אלא נשפך עליה קפה במהלך הוויכוח. "הוא בדיוק הכין את הקפה אז נשפך הקפה, עוד פעם, לא קרה לי מזה איזושהי כוויה או משהו כזה, נשפך עלי קפה." לצד זאת, המתלוננת עמדה על כך שהנאשם דרך לה על הרגל במטרה למנוע ממנה להתקדם בדרכה. "הוא דרך לי על

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

הרגל. עוד פעם הוא לא קווצ'ץ לי את הרגל אבל הוא דרך לי על הרגל [...] לא נתן לי להתקדם
לאן שאני רוצה ללכת כי הוא דרך לי על הרגל". (עמ' 12 ש' 41-21).

ממצאי עדות המתלוננת עד כה

25. לא בכדי הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת, ואולם לא מצאתי לנכון להעדיף את עדותה במשטרה על פני עדותה בבית-המשפט, משום שלא השתכנעתי היכן מצויה האמת העובדתית- האם בעדותה בפניי או שמא בעדותה במשטרה. כמו כן, לא מצאתי כל הנמקה להעדפת גרסתה במשטרה כמצוות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א- 1971 (להלן: "**הפקודה**") ובוודאי בהעדר חיזוק לפי סעיף 10א(ד) לפקודה.

26. כפי שפורט לעיל, המתלוננת התקשרה למשטרת ישראל וגרסתה הראשונית הוקלטה במוקד 100 (ת/3 ות/6). גרסתה הראשונית, המידית- "העיף אותי במדרגות", "גלגל אותי" סותרת את עדותה בבית- המשפט, בה הסתייגה מהטענה שהנאשם גלגל אותה במדרגות או דחפה במדרגות.

זאת ועוד, בחקירתה במשטרה **באזהרה**, עמדה על כך שהנאשם דחף אותה בקצה המדרגות ואילו לאורך כל עדותה, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, שבה וחזרה כי נפלה באופן עצמאי במדרגות ולא כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

אם עומדת בפניי מתלוננת אשר הצליחה לייצר גרסה עובדתית אחרת בשיחתה המידית במוקד 100, עולה שהמתלוננת העומדת בפניי מסוגלת למסור עובדות שאינן נכונות בזמן אמת, קל וחומר בחלוף תקופה, הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה בפניי.

27. אשר לאישום השני, נמנעה המתלוננת מלמסור פרטים מהותיים, כמו משיכה בשיער. הדבר מעלה תמיהה, שכן זהו הפרט היחיד מכל המתואר באישום השני, אותו מצאה לנכון למסור בגרסתה הראשונית לסמ"ר בולין ואילו בעדותה בבית-המשפט חזרה על כך שלא זכור לה שהנאשם משך לה בשיער בשונה מיתר הפרטים עליהם העידה. כך גם בחקירתה הראשית מסרה שהנאשם שפך עליה קפה רותח ואילו בחקירה נגדית הסבירה שהנאשם לא עשה תנועה של שפיכה, אלא נשפך עליה הקפה במהלך הוויכוח והיא לא נכוותה כתוצאה מכך. עם זאת, המתלוננת התעקשה כי הנאשם דרך על רגלה במטרה למנוע ממנה להתקדם לדרכה.

28. בניגוד לנטען על-ידי המאשימה בסיכומיה, לא התרשמתי כי מדובר בעדה בעלת מניע לעיונותה המנסה לחפות על הנאשם ואף לא התרשמתי כי עסקינן במתלוננת כנועה, עלה נידף

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

ברוח, המעידה מתוך חשש, אלא להפך, התרשמתי מהמתלוננת כאשה דעתנית ואסרטיבית. במהלך עדותה העידה שהיו יחד עד לפני כחודש וחצי ואילו הנאשם הכחיש זאת. במהלך עדותה, הנאשם והמתלוננת פנו אחד לשנייה וחלקו אחד על דברי השני, עד אשר נאלצתי להעיר שיחדלו מכך (עמ' 19 ש' 30-38), כך שלא ניתן לומר שהמתלוננת שינתה עדותה מתוך רצון לחפות על דברי הנאשם. אינני מתעלמת מכך שהמתלוננת בכתה בשלב מסוים בעדותה, אך התרשמתי שהבכי נבע כתוצאה מהקושי במסירת העדות. המתלוננת אישרה עובדות מפלילות מסוימות, מאחרות הסתייגה, הייתה סלקטיבית בעדותה ואולם, בשונה מעמדת המאשימה לא מצאתי כי המתלוננת פעלה מתוך כוונה למזער את חלקו של הנאשם בחלקים מסוימים.

29. המתלוננת העידה שלאחר האירועים המתוארים בכתב האישום, ניסו היא והנאשם לחזור לחיות חיים זוגיים ואף היו יחד, אך **כיום אינם חיים יחד** (עמ' 2 ש' 36, עמוד 3 ש' 9-2). המתלוננת הדגישה כי חלפה שנה ועתה **כל אחד חי את חיו** (עמ' 3 ש' 32). המתלוננת הכחישה את הטענה שבעדותה בבית המשפט בחרה למזער את מעשיו של הנאשם, אלא מעוניינת לשים את האירועים מאחוריה וכלשונה, "אני רוצה לשים אותו מאחוריי, לא, בלי שום קשר להקל עליו, בלי שום קשר, תחליטו מה שצריך להחליט אבל **אני המשכתי בחיים שלי**, הוא בחיים שלו, כל אחד בחיים שלו, **מקרה חד פעמי שעוד פעם, זה לא הבן-אדם**". (עמ' 10 ש' 34-37); **"זה היה מקרה חד פעמי שקרה. אני לא יכולה להגיד לך שהוא גבר אלים או שהוא גבר שהיה מרביץ לי או דברים כאלה, יניב מאוד אוהב אותי וזהו"**. (עמ' 10 ש' 11-15).

30. המתלוננת חזרה בעדותה בבית המשפט שמדובר במקרה חד פעמי, וזאת בניגוד לדברים שמסרה לסמ"ר בולין כפי שנכתב בדו"ח הפעולה ובתיעוד ממצלמות הגוף (ת/2, ת/6, דקה 04:20) שהנאשם תקף אותה לפני כשנה, שנה וחצי ואף הלכה לתחנת המשטרה, אך לבסוף לא התלוננה. בנוסף, הדברים לא עולים בקנה אחד עם עדותה במשטרה, בה מסרה שהנאשם ירק עליה כאשר החזירה את בנם הביתה במועד המתואר באישום השני (ת/7, עמ' 5 פסקה 37). זאת ועוד, אף מחקירת הנאשם במשטרה עלה כי אין זו הפעם הראשונה שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה במשטרה (ת/5 עמ' 5).

31. המתלוננת סירבה לעימות לאחר שהוסברה לה משמעות העימות, בתואנה שהיא רוצה להמשיך בחייה ואין בכוונתה "לבזבז" את זמנה בתחנת המשטרה ולפגוש בנאשם. (נ/3 מיום 16.8.22). ואולם, בחקירתה הנגדית, כשנשאלה מדוע סירבה לעימות, השיבה "למה כן? למה אני צריכה להתעמת איתו? אתה יודע שאחרי המקרה הזה אנחנו כבר חזרנו להיות ביחד, אתה מבין?" והוסיפה שעד לפני כחודש וחצי המשיכו להיות במערכת יחסים (עמ' 19 ש' 15).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

16, ש' 31-30). אעיר כי הנאשם חלק על כך והפריע לעדותה. אף גרסה זו תמוהה, הרי אם שבה לחיות עם הנאשם, מדוע לא ציינה זאת בפני השוטר שזימנה לעדות ובחרה לומר שהמשיכה בחייה ואינה מעוניינת "לבזבז" את זמנה.

32. במהלך חקירתה הנגדית, עומתה המתלוננת עם מסרונים ששלחה לנאשם במועד המתואר באישום השני. המתלוננת אשרה ששלחה לנאשם מסרונים ביום 8.7.22 בשעה 23:56 שתוכנם: **"חכה תראה על גופתי המתה אתה תהייה עורך דין"** ובשעה 23:58, **"חכה תראה מלחמה!! חכה"** (נ/4, נ/5) המתלוננת השיבה ששלחה את המסרונים **מעצבים ובלהט העניינים** ולא הייתה לה כוונה לעשות דבר שימנע מהנאשם לקבל רישיון עורך-דין. אשר להודעה **"חכה תראה מלחמה!! חכה"**, השיבה תחילה שזה בגלל מה שעשה (הכוונה לכך שפנה לאשת הגבר-ד.ס.ג. עמ' 17) ובהמשך, מסרה **"רוצה לשמוע למה? כי הוא ניהל מערכת יחסים במשך שנתיים עם מישהי שהוא למד איתה עריכת-דין שהייתה יושבת אצלי בבית יום-יום ובסופו של דבר הוא הלך איתה. אחר כך הוא התקשר לאיזה מישהו שהייתי איתו לפני 12 שנה, התקשר לאשתו, אמר לאשתו שבגדתי בו עם בעלה לפני 12 שנה, אז אמרתי לו "אין בעיה, אתה עשית את זה אני אחזיר לך גם, אז החזרתי לו". ואולם, טענה שאין קשר בין המסרונים לתלונה במשטרה.** (עמ' 18 ש' 4-8).

העובדה שהמתלוננת שלחה מסרונים בליל האירוע המתואר באישום השני ובהם הכריזה על מלחמה נגד הנאשם והודיעה ש"על גופתה המתה" יהיה עורך-דין, מבלי שניתן לכך כל הסבר המניח את הדעת ובסמוך לכך, מוגשת תלונתה במשטרה, יש בה כדי לעורר ספקות בגרסתה, נוכח מניע להפללתו.

33. קו ההגנה התבסס על כך שהמתלוננת מיאנה לעזוב את הבית ולכן, בין היתר, טפלה תלונתה. הגם שהמתלוננת מסרה גרסאות סותרות ומשתנות בכל הנוגע לעובדות המתוארות בכתב האישום, שוכנעתי כי קיימת עובדה אחת שלא נסתרה באף אחת מגרסאותיה והיא העובדה שהמתלוננת ראתה בביתו של הנאשם, ביתה שלה ועשתה כל שלאל ידה על מנת להישאר ולהתגורר בו ואפרט:

מתיעוד מצלמות הגוף של סמ"ר בולין עלה שהמתלוננת מסרה שזהו ביתה והיא התגוררה בו גם במועד האירוע. המתלוננת ציינה שיש הסכם ממון והנאשם אינו יכול להוציאה מהבית. כשנשאלה האם מעוניינת להגיש תלונה, השיבה בחיוב ואמרה מיד **"אבל שיוציאו אותו"**

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

(הכוונה מהבית- תוספת שלי- ד.ס.ג) וסמ"ר בולין הסבירה שמדובר בטיפול באירוע ולא בהוצאת הנאשם מהבית (ת/6 דקה 38: 03).

בחקירתה במשטרה אישרה שסירבה לעזוב את הבית וציינה שיש לה הסכם ממון לפיו מותר לה להתגורר בבית הנאשם עד שתמצא דירה והוסיפה "אני על קרטונים" (ת/7 עמ' 4 ש' 36-37).

בעדותה בבית המשפט מסרה "אחרי האירוע הזה (הכוונה לתלונה במשטרה- ד.ס.ג) עדיין הייתי בבית. היו ימים שישנתי אצל אחותי, ישנתי אצל אמא שלי כי כל פעם הוא היה מתקשר להורים שלי שיבואו לקחת אותי מהבית כי אנחנו רבים ואנחנו מתווכחים [...] ואני אף פעם לא הייתי רוצה לצאת מהפינה שלי, מהפינה של הילד, **תמיד הייתי רוצה להישאר בבית זה גם הבית שלי, זה שזה הבית שלו בטאבו זה לא אומר שזה לא הבית שלי, יש לנו ילד משותף**..." (עמ' 4 ש' 37-40).

לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע מסרה בהודעתה במשטרה שהנאשם הפילה במדרגות ועתה בבית משפט, עומדת על כך שרק דחפה, השיבה- "...באתי למדרגות, נפלתי, היה את מה שהיה, התקשרתי למשטרה, גם שם הייתי נסערת וגם אחר כך הייתי נסערת **כי הוא לא נתן לי לחזור הביתה** והייתי צריכה לישון במקומות כמו אצל אמא שלי, אצל אחותי **והוא לא נתן לי לחזור הביתה**, היה בינינו **הסכם ממון שכן הייתי זאת אומרת יכולה להשאר בבית**, הוא עדיין הוציא אותי מהבית, עברתי ימים קשים." (עמ' 7 ש' 15-20).

34. צבר אמרות אלה של המתלוננת, בנסיבות שונות מלמדות על כך, שלא ניתן לשלול את האפשרות שגרסתה הראשונית והמידית של המתלוננת נבעה מתוך רצון שהנאשם יורחק מהבית.

35. העובדה שהמתלוננת מסרה פרטים שונים בעדותה בבית המשפט מאלה שמסרה במשטרה באשר למעשיו של הנאשם ולא הכחישה מכל וכל את מעשיו, דווקא מקשה על העדפת גרסה אחת על פני האחרת.

36. הגם שלא התבקשתי על-ידי המאשימה לעשות כן, בתיק זה אין אפשרות לערוך "פלגין דיבורא", לאמץ חלקים אחדים בעדותה, לדחות חלקים אחרים, משום שאין חיזוק או הנמקה שיאפשרו לעשות כן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

ראיות נוספות

37. לא הוצגה לפניי כל תעודה רפואית.

תיעוד החבלות

38. המאשימה הגישה תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוננת (ת/4). עיון בתמונות שהוגשו מטעם המאשימה כתמיכה וחיזוק לעדות המתלוננת, אינו מלמד על אשר ביקשה המאשימה להוכיח האמור בכתב האישום ולפיו למתלוננת נגרמו "סימנים אדומים ברגליה וידה".

39. הוגשו ארבע תמונות. תמונה מספר 1, המתעדת את כף רגלה של המתלוננת וברכה בה ניתן להבחין באדמומיות בירך ובכף הרגל; תמונה מספר 2 מתעדת את ירך המתלוננת בה ניתן להבחין בהמטומה דהויה; תמונה מספר 3 של ברכה של המתלוננת בה ניתן להבחין בסימן אדום והמטומה דהויה ותמונה מספר 4 של ידה של המתלוננת בה קשה להבחין בחבלה.

40. האדמומיות הנטענת ברגליה של המתלוננת יכולה הייתה להיגרם כתוצאה מנפילתה, כפי שהיא עצמה העידה. בנוסף, המאשימה לא הציגה למתלוננת את התמונות כדי שהיא תאמץ אותן אל תוך עדותה ותעניק להן הסבר או שיוך ממה נגרמו לה. לא זו אף זו, התמונות לא הוצגו בפני המתלוננת גם בהודעתה במשטרה, כך שאיני יכולה לקבוע ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כל קשר בין החבלות לאירוע האלימות הנטען וקיים ספק שמא החבלות המוצגות בתמונות אינן קשורות לכתב האישום. איני מתעלמת מכך שהמתלוננת הצביעה על החבלות ברגליה בפני סמ"ר בולין כעולה מדיסק מצלמות הגוף (ת/6, דקה 18:30) ואולם, לא ניתן להבחין בחבלות עצמן במהלך הצפייה בדיסק ולהבין איזה מן החבלות משויכות לתקיפה הנטענת.

עדות האם

41. האם העידה בנוגע לאישום הראשון. מסרה שהמתלוננת התקשרה אליה נסערת, בוכה וביקשה ממנה לבוא מהר. כששאלה מה קרה, השיבה המתלוננת "אל תשאלי יניב דחף אותי ונפלתי במדרגות". האם הגיעה מיד למקום, המתלוננת המתינה ברכב, בוכה. האם העידה שהמתלוננת הייתה נסערת ומפוחדת, הבחינה בשריטות ברגליה וביקשה ממנה להתקשר למשטרה, אך המתלוננת התקשרה כבר לפני שהגיעה למקום. האם המתינה יחד עם המתלוננת עד אשר הגיעה משטרה למקום (עמ' 26 ש' 14-30).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

42. האם העידה כי במהלך המריבות בין בני הזוג, נהג הנאשם להתקשר אליה ולבן זוגה שיבואו לקחת את המתלוננת.

43. עדות אימה של המתלוננת, אינה תומכת בעדותה של המתלוננת משום שהאם לא ראתה את האירוע עצמו. האם ראתה את המתלוננת נסערת ומפוחדת, אך עדין אי אפשר לשייך את מצבה הרגשי של המתלוננת לאירועי האלימות הנטענים, מה גם שבהעדר קביעת מהימנות או אמינות של המתלוננת, אין כל משמעות לראיה שכזו מפי האם. מצבה הרגשי של המתלוננת יכול להתיישב עם מכלול האירועים כפי שהסבירה המתלוננת בעדותה בפניי. בנוסף, נראה שגם תחת מצב רגשי זה, מסרה למוקד 100 גרסה שאינה אמת. בנסיבות אלה, אף לא ניתן לקבל את אמרת המתלוננת לאימה בסמוך לאירוע, שכן המתלוננת בעדותה שבפניי, הכחישה שהנאשם גרם לנפילתה במדרגות.

דו"ח פעולה שערכה סמ"ר בולין ותיעוד ממצלמות הגוף אשר הוגשו בהסכמה (ת/2 ות/6)

44. בדומה לגרסת המתלוננת למוקד 100, כך גם אמרת המתלוננת לסמ"ר בולין אינה מחזקת את עדותה וזאת משום העדר מהימנות ואמינות כנדרש. כפי שפורט בהרחבה, המתלוננת מסרה לשוטרת שהנאשם דחף אותה והיא נפלה במדרגות, התגלגלה ונחבלה ברגליה וזאת בשונה מגרסתה במוקד 100 בה טענה שהנאשם "העיף אותה במדרגות", "גלגל אותה" ו"הרים ידיים" ובשונה מעדותה בבית המשפט בה חזרה שהנאשם דחף אותה מהמטבח בלבד. כך גם באשר לאישום השני, לשוטרת שהגיעה למקום מסרה, שביום שישי הנאשם משך בשערה והלכה לישון אצל אימה. ואילו בעדותה בפניי, מסרה שהתגלע ויכוח בינה לבין הנאשם, במהלכו שפך עליה הנאשם קפה ודרך לה על הרגל. לאחר מכן, בחקירה נגדית, שינתה גרסתה ומסרה שנשפך עליה קפה (הנאשם לא עשה תנועת שפיכה) ודרך לה על הרגל.

דו"ח פעולה שערך רס"ר קוגן ותיעוד ממצלמות הגוף (ת/1, ת/6)

45. הנאשם מסר לרס"ר קוגן כי במהלך השנה האחרונה מצויים בהליך לסיום הקשר על רקע בגידתה של המתלוננת. אשר לאירוע המתואר באישום הראשון, הנאשם מסר לשוטרת שביקש מהמתלוננת לצאת מהבית, המתלוננת נעמדה במדרגות והנאשם מנע ממנה לעבור והמתלוננת נפלה. הנאשם מסר לשוטרת שהחבר שנכח במקום ראה את כל האירוע.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

46. מצפייה בדיסק מצלמות הגוף, הנאשם שיחזר את גרסתו בפני רס"ר קוגן (דקה 12: 04) לפיה המתלוננת נכנסה לשירותים, כאשר יצאה הנאשם מנע ממנה בגופו להיכנס לחלל הבית, ללא מגע פיזי והמתלוננת "זרקה את עצמה במדרגות".

עדות הנאשם

47. בעדותו בפניי סיפר הנאשם כי הוא בן 46, אב לשלושה ילדים. שניים מנישואים קודמים בני 18.5 ו-16 וילד משותף עם המתלוננת (כבן 4.5) המתגורר אצלו גם לאחר שנפרד מהמתלוננת. הנאשם העיד שניהל קשר זוגי עם המתלוננת במשך 9 שנים במהלכם חוו פרידות רבות, כעסים וויכוחים. הנאשם עבד בעברו כנגר ובספטמבר 2022 סיים תואר ראשון במשפטים.

48. הנאשם העיד כי נפרד מהמתלוננת במהלך חודש מאי 2022, כחודשיים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון, אך המשיכו להתגורר יחד במשך כחודשיים, בחדרים נפרדים. הנאשם מסר שידע כי המתלוננת מתעתדת להגיש נגדו תלונה במשטרה ואף אמר זאת לבני משפחה וחברים כשכל מטרתה שיורחק מהבית. (עמ' 29 ש' 19-10).

49. באשר לתקופה הרלבנטית לכתב האישום, העיד שהתגלע ויכוח על רקע קשר רומנטי שניהלה המתלוננת, בעקבותיו ביקש שתעזוב את הבית ואכן, ימים ספורים עובר למתואר באישום השני, המתלוננת יצאה מהבית והלכה ללון בבית אחותה או אימה. (עמ' 29, ש' 24-27).

50. אשר לאישום הראשון, הנאשם העיד שהמתלוננת הגיעה בעת שנכח בביתו חבר משותף. המתלוננת הגיעה לארוז את חפציה, נכנסה לשירותים, לא הייתה במטבח והחל ויכוח בין השניים במהלכו דרש מהמתלוננת לעזוב את הבית, חזר על כך עשר פעמים ואמר לה "בבקשה תלכי, ...תצאי". המתלוננת מיאנה לצאת מהבית, אז חסם את הכניסה לתוך חלל הבית ואמר לה "את לא נכנסת הביתה". המתלוננת דחפה אותו פעמיים או שלוש. הנאשם העיד שהמתלוננת לא נפלה, ירדה במדרגות, הגיעה למטה והתקשרה למוקד 100 (עמ' 31 ש' 13-17). הנאשם הסביר שהמתלוננת לא נפלה במדרגות ולא התעופף לה מכשיר הטלפון הנייד. הנאשם חזר על כך, שהמתלוננת איימה עליו שתטפול עליו אשמה ושכל מטרתה הייתה להרחיקו מהבית.

51. בחקירתו הנגדית, השיב שהמתלוננת לא נפלה במדרגות, אלא ירדה "רגל-רגל" הנאשם אישר את שמסר בחקירתו במשטרה (ת/5, עמ' 5 פסקה 46) "היא הפילה את עצמה, פשוט

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

זרקה עצמה אחורה, ירדה כזה על 4 ועל הצד ופשוט התיישבה 2 דקות והתקשרה למשטרה". הנאשם הסביר בעדותו, שלא התכוון שהמתלוננת זרקה את עצמה אחורה והתרסקה, אלא לקחה את עצמה אחורה ו"ירדה על ארבע" במדרגות (עמ' 48 ש' 30-5). בהמשך עדותו, הנאשם הכחיש שהמתלוננת נפלה גם כאשר הוצגו לו התמונות המתעדות את החבלות על גופה, השיב שלא ניתן לקבוע שהחבלות נגרמו כתוצאה מנפילתה.

52. לא התעלמתי מכך שהנאשם בשונה מגרסתו בבית-המשפט, מסר לרס"ר קוגן שהמתלוננת נפלה במדרגות בניגוד לחקירתו במשטרה. הנאשם הסביר בבית המשפט שלא ראה בכך נפילה, אלא המתלוננת למעשה הציגה מצג כאילו נפלה- ירדה רגל-רגל וירדה על ארבע במדרגות. בהמשך, העיד "היא זרקה את עצמה אחורה, ירדה במדרגות, לא זרקה את עצמה למטה, זרקה עצמה מדרגה והיא ירדה מדרגה-מדרגה על 4, על הצד, היא גלגלה את עצמה למטה.... הורידה את עצמה במדרגות". (עמ' 52 ש' 35-28) ואולם, אין בכך כדי להטות את הכף להרשעה.

אעיר כי במהלך החקירה הנגדית הוטח בנאשם שפגש ברס"ר קוגן במטבח הבית (עמ' 51) ואף בסיכומיו, ביקש ב"כ המאשימה לראות בכך גרסה סותרת. ואולם, צפייה בתיעוד מצלמות הגוף מלמד כי דווקא גרסתו של הנאשם נכונה, ואכן פגש ברס"ר קוגן מחוץ לביתו ונכנס יחד עימו פנימה (ת/6).

53. הנאשם הכחיש שהחבלות שהוצגו לו (ת/4) נגרמו כתוצאה ממעשיו או מנפילת המתלוננת במדרגות. לטענתו למתלוננת יש המטומות על גופה ללא קשר לאירועים ואף לא ניתן לקשור בין הסימן האדום בכף רגלה ובברכה לאירועים. הנאשם טען שלא מדובר בחבלה אלא בכתם אדום ובכף הרגל, נראה פצעון. (עמ' 50-49).

54. אשר לאישום השני, הנאשם הכחיש האירוע מכל וכל. הנאשם העיד, שלא יכול להתרחש אירוע כזה במהלך השישי- שבת מאחר שילדיו שהו בבית. הנאשם העיד שהמתלוננת הגיעה הביתה בשעות הצהריים, נחה בחדר השינה וכששאל אותה "מה קורה?" (הכוונה- מתי יוצאת מהבית- ד.ס.ג), השיבה, שעוד מעט תלך לאימה, אך היא לא ענתה לה. אז התקשר בעצמו לבן זוגה של האם ולבסוף המתלוננת יצאה ולנה מחוץ לבית. הנאשם העיד שבאותו יום שישי, התקשר לאימה של המתלוננת ושאל- "למה לחכות שהיא תתקשר למשטרה?" ואף העיד שביום שישי בבוקר, היה עד לשיחה בין המתלוננת לאימה ובה נאמר "אני אתקשר למשטרה וירחיקו אותו". (עמ' 30).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

55. הנאשם העיד על תוכן המסרונים שהוחלפו עם המתלוננת ביום 8.7.23 ובהם איימה המתלוננת שעל גופתה המתה יהיה עורך דין והכריזה עליו מלחמה.

56. הנאשם העיד שביקש שיערך עימות ואף בדיקת פוליגרף על מנת לאמת את גרסתו. (עמ' 31 ש' 41-39). לטענתו, המתלוננת תכננה להתלונן עליו והראיה לכך, איומיה כלפיו במסרונים שתגרום לכך שלא יהיה עורך דין. לטענתו, אין זו הפעם הראשונה שהמתלוננת משתמשת באיום זה. (עמ' 31 ש' 31-29, עמ' 32 ש' 1 ואילך, עמ' 33 ש' 16-10, עמ' 34 ש' 20-17, עמ' 36 ש' 18-16). גם בחקירתו במשטרה מסר כי המתלוננת איימה עליו בהגשת תלונת שווא ושלא יהיה עורך-דין. (ת/5 עמ' 4).

57. לגרסת הנאשם, המתלוננת פעלה מתוך נקמה ואף שמע שיחה שהתנהלה בינה לבין אימה ובה נאמר שתגיש תלונה במשטרה על מנת שיורחק מהבית. הנאשם טען זאת, הן בעדותו בבית המשפט, הן בחקירתו במשטרה ובפני רס"ר קוגן שהגיע לביתו בסמוך לאירוע. (עמ' 29, 30 ו-34; ת/5 עמ' 5 פסקה 65; ת/6 דקה 13:03). אומנם המתלוננת ואימה לא נחקרו על כך בחקירה נגדית ואולם, המתלוננת בהודעתה משטרה מאשרת קיומה של שיחה שכזו ביום 8.7.23, אך טוענת שהנאשם הכה אותה במועד זה (ת/7 עמ' 5 פסקאות 44-45).

58. הנאשם העיד שמעולם לא נקט באלימות כלפי המתלוננת, ההפך המתלוננת היא שנקטה כלפיו באלימות במספר הזדמנויות. (עמ' 35, עמ' 36 ות/6). "...העיפה לי כאפות, סטירות, שריטות, תמיד, בחיים לא הגבתי לה כמו שהיא העידה פה שזה היה מקרה חד פעמי לשיטתה."- (עמ' 33 ש' 28-26).

59. לסיכום גרסת הנאשם: במהלך התקופה הרלבנטית לכתב האישום מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת עלתה על שרטון על רקע חשדו שהמתלוננת בוגדת בו. הנאשם דרש מהמתלוננת לעזוב את ביתו, הגם שקיים הסכם ממון בין השניים לפיו המתלוננת רשאית להישאר להתגורר בבית שבבעלותו עד שתמצא מגורים חלופיים. בסמוך לאירוע המתואר באישום השני, הנאשם יצר קשר עם אשת הגבר עמו נהלה המתלוננת מערכת יחסים, עובדה אשר הסלימה את מערכת היחסים וגרמה לכך שדרש מהמתלוננת לעזוב את הבית. המתלוננת עזבה את הבית ביום 8.7.22 וחזרה ביום 10.7.22 לארוז את חפציה. ביום 8.7.22, המתלוננת איימה עליו, הצהירה שלא יהיה עורך-דין ושהגבר עמו מנהלת מערכת יחסים ואחיו יגיעו אליו ויפגעו בו. ביום 10.7.22 עת הגיעה לאסוף את חפציה, התגלע ויכוח נוסף עם המתלוננת במהלכו סירבה המתלוננת לצאת מהבית. לגרסת הנאשם, המתלוננת נכנסה לשירותים השוכנים בסמוך למדרגות הבית, הנאשם הפציר בה מספר פעמים שתצא ומשלא נענתה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' ארזנה

לבקשתו, הנאשם חסם את הכניסה לחלל הבית בגופו, אז המתלוננת דחפה אותו ו"הפילה" עצמה במדרגות או הציגה מצג לפיו נפלה במדרגות.

60. נוכח כל האמור לעיל, גם אם עדותו אינה חפה מסתירות, הרי שלא ניתן לשלול כי הנאשם הציג תרחיש עובדתי אפשרי המקבל חיזוקים בראיות ההגנה כפי שאפרט.

ראיות נוספות מטעם ההגנה

פסק הדין של בית הדין הארצי לעבודה בבאר שבע, ב"ל 16-03-10413 (נ/1)

61. הנאשם הגיש כראיה מטעמו פסק-דין שניתן בתביעה שהוגשה מטעם אב המתלוננת נגד המוסד לביטוח לאומי וביקש ללמוד מקביעות בית הדין אודות עדות המתלוננת בהליך זה, על עדותה בהליך שבפניי. לטענתו, בהליך זה נקבע על ידי בית-הדין, כי במהלך עדותה, סירבה להיחקר על ידי חוקר ביטוח לאומי ונתגלעו סתירות רבות בעדויותיה והתחמקה מלהשיב על שאלות מהותיות ורלבנטיות. לפיכך, לא ניתן ליתן אמון בגרסתה. אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם, כי יש ללמוד מקביעות בית הדין בהליך אחר, שאינו מן העניין בנוגע לעדותה של המתלוננת בפניי. יתרה מכך, בפסק הדין נכתב שעדות המתלוננת עומדת בסתירה לעדות הנאשם (אשר גם העיד בהליך זה – ד.ס.ג), כך אז וכך גם עתה בהליך שבפניי. עדויות המתלוננת סותרות אחת את השנייה ואת עדויותיו הסותרות של הנאשם.

מזכר שערכה רס"מ צברי מיום 13.7.22 (נ/2, נ/6)

62. תמלול הודעה קולית שנשלחה מהמתלוננת לנאשם ובו נשמעה אומרת לנאשם "אתה חתיכת אפס אתה מראה לבן אדם דברים של לפני 11 שנה אתה הורס בית עכשיו חתיכת אפס יא הומו יש להם ילדים קטנים, אייל בדרך אליך אני לא מקנאה בך מה הוא ויאיר יעשו לך חתיכת אפס". משיחה זו, ניתן ללמוד על הרקע לאירועים ושלא ניתן לשלול את גרסת הנאשם, לפיה המתלוננת פעלה מתוך נקמה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

מזכר מאת רס"מ זלוטין מיום 16.8.22 (3/נ)

63. רס"מ זלוטין תעד שיחה שערך עם המתלוננת ובה סירבה לעימות עם הנאשם, מהטעם שרוצה להתקדם בחייה ולא מעוניינת "לבזבז" את זמנה בתחנה ולא מעוניינת לפגוש בנאשם. הדברים אינם מתיישבים עם עדותה בבית-המשפט, לפיה המשיכה להיות בקשר ואף במערכת יחסים עם הנאשם, גם לאחר האירועים המתוארים בכתב האישום.

64. רס"מ זלוטין תעד שתי שיחות נוספות עם אחות המתלוננת וחברתה, אשר הגיעו למקום, בסמוך לאחר האירוע המתואר באישום הראשון ואף תועדו במצלמות הגוף. ואולם, אחות המתלוננת סירבה להתייצב בתחנה ולמסור עדותה, בטענה שאינה מעוניינת להתערב בזוגיות של אחותה ו"לא תופסת צד". החברה, מסרה שלא יודעת פרטים על האירוע מלבד מה ששמעה מאחות המתלוננת, שהיה "בלאגן". צפייה במצלמות הגוף (ת/6) מלמדת כי האחות הגיעה למקום ונכחה עם המתלוננת שעה שמסרה גרסתה לסמ"ר בולין.

65. הנאשם הגיש עותק מהמסרונים אשר נשלחו מהמתלוננת (סומנו נ/4, נ/5) מהם ניתן ללמוד על האופן בו התבטאה המתלוננת כלפיו ביום 8.7.22, המועד בו אירע לכאורה, האישום השני. המתלוננת בחקירתה אישרה את שליחת המסרונים, שהכריזה מלחמה על הנאשם ושללא יהיה עורך-דין. ואולם, בשום שלב, לא טענה שעשתה כן בשל העובדה שנקט כלפיה באלימות. עיון מעמיק במסרונים שנשלחו ביום 8.7.23 מחזק דווקא את גרסת הנאשם. עולה כי בשעה 23:55 המתלוננת כותבת לנאשם "תמות"; **"אחרי שקיללת אותי לידו"**, **"חכה תראה"**, **"חכה"**. והנאשם משיב לה: **"תעשי מה שבא לך רק על תחזרי"** - בשים לב לשעה ולכך שהאישום השני ארע במועד זה, הגם ששעת האירוע לא צוינה בכתב האישום, מצופה היה שהמתלוננת תכתוב לנאשם שתקף אותה ולא רק **"קילל"** אותה. מסרונים אלה, אף לא מתיישבים עם גרסת המתלוננת במשטרה לפיה ביום שישי (8.7.23), התקשרה לאימה ואמרה שבכוונתה להגיש תלונה נגד הנאשם מאחר שהכה אותה (ת/7 עמ' 5 פסקה 44-47).

המתלוננת המשיכה לכתוב בשעה 23:56 **"חכה תראה"**, **"על גופתי המתה אתה תהייה עורך דין"** **"חכה"** ואילו הנאשם השיב **"מעדיף להיות סנדלר מאשר להיות איתך"**. חושבת שזה מעניין אותי כרגע? להיות עו"ד? הדבר היחיד שחשוב כרגע שלא נחזור **"זהו"** **"אם לא עו"ד אהיה משהו אחר לא דואג"** **"לכי לישון יש לך מסיבה מחר"**. והמתלוננת השיבה, **"חכה תראה"** **"מלחמה!!"** **"חכה"**. הנאשם השיב **"תלחמי עם עצמך"** והמתלוננת השיבה **"עוד נראה"**. מסרונים אלה מחזקים את גרסת הנאשם ומעוררים ספק בגרסת המתלוננת.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

66. אני מקבלת את טענות המאשימה בסיכומיה, כי גרסת הנאשם לא חפה מסתירות בכל הנוגע לאופן בו נפלה או לא נפלה המתלוננת במדרגות. מאידך גיסא, המאשימה לא הצליחה להוכיח כיצד נפלה המתלוננת במדרגות כמו גם להוכיח שנפילתה נגרמה כתוצאה ממעשיו של הנאשם וזאת בהעדר קביעת מהימנות ואמינות בגרסתה.

הימנעות הצדדים מזימון עד

67. מארג הראיות שהובא בפניי מבוסס על גרסת המתלוננת ומנגד, גרסת הנאשם וזאת הגם שבאירוע המתואר באישום הראשון, נכח אדם נוסף, עד ראייה, חבר משותף של בני הזוג וכפי שהוברר בסיכומי המאשימה, נחקר על ידי המשטרה, אולם לא זומן להעיד לא מטעם המאשימה ולא מטעם הנאשם.

68. הן המתלוננת והן הנאשם ראו בחבר המשותף עד פוטנציאלי מרכזי, שנכח במקום ויהא בכוחו לשפוך אור על שאירע באישום הראשון. כבר בשיחה הראשונה של המתלוננת למוקד 100, ציינה "ויש פה עד נוסף. תגיעו". (ת/6 ות/3). בתיעוד ממצלמות הגוף (ת/6 דקה 14:03), מסרה שהידיד (הכוונה לחבר המשותף-ד.ס.ג.), הרים אותה לאחר שנפלה. בהודעתה במשטרה מסרה שהחבר המשותף נכח בבית והרים אותה מהרצפה לאחר שנפלה (ת/7 עמ' 4 פסקה 23, עמ' 5 ש' 41). כך גם הנאשם מסר לרס"ר קוגן במקום, שהחבר המשותף ראה הכל (ת/1 ות/6 דקה 35:04). בחקירתו במשטרה מסר את פרטיו של החבר המשותף, אך השיב שלא יודע אם ראה את האירוע (ת/5 עמ' 5 ש' 48-51, 59). המתלוננת והנאשם בעדותם בבית המשפט חזרו על כך שהחבר המשותף נכח בבית. במהלך חקירתו הנגדית, הנאשם טען שלא זימן את החבר המשותף לעדות מאחר ולאחר האירוע הבין שלא ראה דבר ואף פנה לב"כ המאשימה בשאלה, מדוע לא זומן על ידי המאשימה.

69. כעולה מחומר הראיות ובהינתן שתי גרסאות סותרות ומנוגדות, כשכל אחת מהן לא חפה מסתירות ופריכות וכשרב הנסתר על הגלוי, קיים משקל משמעותי לכך שאף אחד מהצדדים לא זימן את העד להעיד. הדברים נכתבים ביתר שאת, שעה שבמעמד הסיכומים, הוצהר מפי המאשימה שהעד מסר עדות בתחנת המשטרה. יודגש, המדובר במי שלכאורה, הרים את המתלוננת מהרצפה לאחר נפילתה. הימנעות הצדדים מהבאת עד מהותי שכזה, בפרט מצד המאשימה, יש בה כדי לעורר ספק.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42377-09-22 מדינת ישראל נ' אוזנה

סוף דבר

70. מכל האמור לעיל עולה כי לא ניתן לקבוע ממצאי עובדה כנדרש בפלילים בהסתמך על עדותה של המתלוננת וגרסתה אינה מאפשרת לבית-המשפט לקבוע מהו התרחיש העובדתי שארע בשני המועדים המתוארים באישומים ולפיכך לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם בעניין זה.

71. אשר על כן, מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"ג, 02 יולי 2023, במעמד הצדדים

דורית סבן נוי, שופטת